

len. Der er der indført en elastik, en gummiparagraf, så regeringen selv efterfølgende kan tage stilling til, om der alligevel skal indføres flertalsafgørelser på disse områder.

Og jeg synes, at hvis det er sådan, at regeringen ikke vil vedstå sig de løfter, som den kom med inden folkeafstemningen, så skylder den da i hvert fald at sige det rent ud og så sige til befolkningen: Vi sagde disse ting i et forsøg på at få et ja. Det lykkedes ikke, og nu mener vi ikke mere det, vi sagde. Det er rene ord for pengene. Det kan man så stå til ansvar for efterfølgende over for befolkningen. Smukt er det ikke, men så er det da i det mindste en ren melding.

Men det fifleri, der ligger i det forslag til vedtagelse, mener jeg simpelt hen ikke går. Derfor håber jeg, at statsministeren nu her, når vi er kommet igennem ordførerrækken, kan gå op og give en fyldestgørende og gennemgribende redegørelse for det, der står i det Ritzautelegram, det statsministeren sagde i Danmarks Radios afslutningsdebat, som vi har drøftet i formiddags, og så hvad det egentlig er, regeringen fremsætter nu, og hvad det egentlig er, der er regeringens grundlag i dag. For jeg synes ikke, det kan være rigtigt, at den tvivl om, hvorvidt de løfter, regeringen har givet os, vil blive indfriet, skal henstå efterfølgende efter den her debat.

Så min opfordring til statsministeren er, at vi, inden denne debat er afsluttet i dag, får afklaret det spørgsmål til bunds.

Jeg hørte økonomiministeren på et tidspunkt – nu ved jeg ikke, om økonomiministeren stadig væk er til stede i salen, det tyder det ikke meget på – sige, at et nej, som det altså blev den 28. september, var et nej til et helt og udelt og socialt solidarisk Europa. Noget i den retning sagde økonomiministeren.

Lige i hovedet på den danske befolkning tillader hun sig at påstå, at den danske befolkning har sagt nej til et helt og udelt Europa, at den danske befolkning har sagt nej til et socialt solidarisk Europa.

Jeg synes, det er en fornærmelse, økonomiministerens fornærmelse af den danske befolkning. Og jeg håber faktisk, hun vil komme herop og fra talerstolen sige, at det mente hun naturligvis ikke. For mange undersøgelser og diskussioner og erfaringer, vi har fra de mange debatmøder, tyder jo helt klart og entydigt på, at den danske befolkning med sit nej den 28. september sagde ja til internationalt samarbejde, sagde ja til demokrati, sagde ja til velfærd. Og hvorfor stemte man nej? Man stemte nej, lige

netop fordi man siger ja til internationalt samarbejde, men man siger ikke ja til den forkerte form for internationalt samarbejde.

Man stemte nej, tror jeg – det er min erfaring fra utallige debatmøder – fordi man frygter en indskrænkning af demokratiet. Man vil ikke overlade magten til embedsmænd og bureaukrater. Man ønsker tværtimod indført mere demokrati i det internationale samarbejde.

Man stemte nej, fordi man har en ægte bekymring over velfærden, og man ønsker den sikret. Jeg har hørt mange mennesker, også rundt omkring på møder og på uddannelsessteder osv., sige: Vi skal have et internationalt samarbejde. Men ikke et internationalt samarbejde, hvor 12 eurolande bestemmer og trækker deres vilje ned over hovedet på resten af Europa, hvor en række kernelande, som de jo kalder sig, nu sidder og skruer traktater sammen og fremsætter forslag, som de så skal vedtage hen over hovedet på resten af Europas lande og befolkninger.

Og nu sidder de så i Niceforhandlingerne, 15 lande inklusive Danmark, og vil lave en stor, ny traktat med et katalog med efterhånden snesevis af forslag, dusinvis i hvert fald, til, hvor magten skal fratages de nationale parlamenter og flyttes over til Europa-Kommissionen, EF-Domstolen, Europa-Parlamentet og de føderale organer i Bruxelles.

Det er, som om man intet har lært fra den danske regerings side, heller ikke på det punkt, fordi det, som befolkningen jo har sagt, tror jeg – det er i hvert fald, hvad jeg har hørt på utallige debatmøder – er, at afstanden mellem befolkningerne og regeringerne simpelt hen er blevet for stor. Vi skal have en unionspause.

Vi vil ikke finde os i, at nu 15 lande sidder og skruer en Nicetraktat sammen hen over hovedet på resten af Europa. Hvorfor skal de andre lande ikke være med til at diskutere den traktat, som efterfølgende skal gælde for alle de lande i Europa, som man forestiller sig skal optages? Hvorfor skal 15 lande have monopol på at afgøre Europas fremtid, og hvorfor skal de andre være lukket ude fra diskussionerne?

Hvorfor skal Frankrigs og Tysklands regeringer, som ikke spørger deres egne befolkninger, have lov til at sidde og diktere Europa en bestemt arkitektur, som måske passer for elitære franske og tyske kredse, der sidder på regeringsmagten i disse lande, og som ikke spørger deres befolkninger – hvorfor skal de have lov til at diktere Europas fremtid? Og hvorfor skulle